

RÓMAI LEVÉL II/3. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távol-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Ez a harmadik alkalom azon a sorozaton belül, amikor a Római levél 9., 10. és 11. részével foglalkozunk. Kicsit zavar az a gondolat, hogy nem sikerült befejeznünk a 9. részt, és szeretném tudni, pontosan mi is következik. Vissza kell térnem a 9. fejezet második feléhez, mert annyira gyorsan átfutottam rajta, hogy talán nem mindenki értett meg mindent, amiről beszéltem. Lapozzunk vissza a Római levél 9. rész 27. verséhez. Pál azt mondja, hogy Ézsaiás felkiált Izraelért. *„Ha Izrael fiainak száma annyi volna, mint a tenger fövénye, akkor is csak a maradék üdvözülni, mert az Úr teljes mértékben és gyorsan váltja valóra szavát a földön. És előre megmondta Ézsaiás: Ha a Seregek Ura nem hagyott volna utódot nekünk, olyanná lettünk volna, mint Sodoma, és hasonlónak lettünk volna Gomorához.”* Tehát Ézsaiásnak ezek a próféciái nagyon egyértelműen azt jelzik, hogy Izraelnek csak a kiválasztott maradéka fog végül eljutni céljának beteljesüléséhez. A 27. vers azt mondja, hogy „a maradék”. Nem egy maradék, amint a régi King James fogalmaz, hanem „a maradék”. A kiválasztott, előre ismert maradék. Értitek ezt a témát Isten választásáról, arról, hogy ő előre ismeri az eseményeket, ez benne van ezekben a fejezetekben, és ha ezt nem sikerül megragadnunk, akkor az üzenetet sem értjük meg. Aztán Pál megpróbálja kifejteni, hogy Izrael ezt miért veszítette el. Azt hiszem, ez valamennyiünk számára fontos, mert velünk is megtörténhet. Meg kell értenetek, hogy Pál szemszögéből nézve, 19 évszázaddal ezelőtt, rendkívül meglepő volt az a tény, hogy a zsidó nép elutasította a Messiást. Mi, akik 19 évszázaddal később élünk, már annyira hozzászoktunk ehhez a tényhez, hogy egyáltalán nem vagyunk meglepődve. De Pálnak hosszasan kell magyaráznia és sok idézetet igénybe kell vennie az Ószövetségből, hogy meggyőzze, először is saját magát, aztán olvasóit is arról, hogy valóban így kellett történnie. Mi visszatekintünk közel 2000 évre, amikor a zsidók bizonyos értelemben elveszítették a pozíciójukat. Mi ehhez már annyira hozzászoktunk, hogy nem igénylünk magyarázatot. Vissza kell mennünk Pál korába ahhoz, hogy megértsük: számára és kortársai számára ez egy zavarbaejtő rejtély volt. Az írásokhoz kellett fordulnia, hogy megtalálja a magyarázatot. Pál válasza ez: bár Izrael a végtelenségig elszaporodhat, végül kizárólag a maradék fog üdvözülni. Amikor eljutunk a 11. rész végéhez, ezt olvassuk: az egész Izrael üdvözülni. De össze kell kapcsolnunk ezt a két igeverset: az akkor élő egész Izrael lesz a kiválasztott maradék. A két igevers egymást magyarázza. Aztán ezt kérdezi: miért történt mindez? A pogányok, akik nem is keresték, mégis elérték a megigazulást, méghozzá a hitük által. De Izrael, aki kereste a törvény általi megigazulást, nem tudta megvalósítani ezt a törvényt. Miért? Ez egy égető kérdés Pál számára. Miért? Azért, mert nem a hit által akarták elérni,

hanem a cselekedetek alapján. Megpróbálták kiérdemelni Isten előtt a megigazulást. De felfogásukkal ellentétben Isten előtt kizárólag hit által lehet megigazulni. Mivel megpróbálták kiérdemelni, nem nyerték el hit által. Ugyanez vonatkozik sok templombajáró keresztényre. Továbbra is úgy gondolkodnak, hogy ki kell érdemelniük a megigazulást Isten előtt. És ha úgy gondolod, hogy ki kell érdemelned, akkor nem fogod elérni hit által. Érted? Mert ez a kettő kölcsönösen kizárja egymást. Ha ki akarod érdemelni, akkor nem kapod meg hit által. Ha elnyered hit által, akkor nem akarod kiérdemelni. Ez Izrael módszere, amely hasonló módon az egyházban is kialakult, és véleményem szerint a hitvalló keresztények többségét is jellemzi. Azt hiszik, hogy tenniük kell valamit azért, hogy kiérdemeljék a megigazulást Isten előtt. Az igazság az, hogy nem lehet kiérdemelni.

Aztán Pál eljut a záró igevershez, 33. vers. „*Amint meg van írva:*” Megint egy idézet következik Ézsaiástól, „*Íme, a megütközés követ, az elbotlás szikláját teszem Sionba, és aki hisz őbenne, az nem szégyenül meg.*” Ez sokkal jobb fordítás, mint az, hogy nem fog csalódní. Tehát a megütközés köve, amelyben a zsidók elbuktak, a Messiás volt. Ézsaiás 8:14. Ez is egy prófécia. Ézsaiás 8:14. Ezt mondja az Úrról, a Messiásról. „*És ő nektek, akik hisztek, szentély lesz, de megütközés köve és botránkozás sziklája Izrael két házának, tőr és háló Jeruzsálem lakosainak.*” Tehát Jézus vagy szentély, ha hisztek benne és hit által elfogadjátok, vagy pedig egy kő, amelyben az ember elbotlik és elesik. Ma is ez a helyzet. Vagy belépsz hit által a szentélybe, vagy pedig elbuzs a megütközés sziklájában. A megütközés sziklájának lényege pedig az, hogy nem tudod elérni a megigazulást Isten előtt a saját erőfeszítéseid által. Ez nem tetszik a vallásos embereknek, ők ezt soha nem akarják hallani, mert valamiért így gondolkodnak: mi is tehetünk valamit, hogy kiérdemeljük.

Van még két ige hely, amit megnézhetünk. 1Korinthus 1. rész, 23. vers. 1Korinthus 1:23. Pál a saját üzenetéről beszél. „*Mi a megfeszített Krisztust, vagy a Messiást hirdetjük, aki a zsidóknak megütközés, a pogányoknak pedig bolondság.*” Tehát újból azt látjuk, hogy a megfeszített Messiás a megütközés köve. És még egy hasonló ige: Galácia 3:11. Galácia 3:11. Elnézést, 5. rész, 11. vers. Galácia 5:11. „*Engem pedig, testvéreim, ha még mindig a körülmetélkedést hirdetem, miért üldöznék?*” Más szavakkal: ha azt hirdetem, hogy tennetek kell valamit azért, hogy kiérdemeljétek, akkor majd üldözni fognak. „*Hiszen akkor megszűnik a kereszt botránnya.*” Soha ne felejtsetek el, hogy a kereszt mindig a beleütközés köve. Mert aláássa az ember minden büszkeségét és önigazságát. Minden jogunktól megfoszt minket, és semmi mást nem tehetünk, mint hogy bízunk Isten ki nem érdemelt irgalmában. És nem elég csak egyszer meghoznunk ezt a döntést ahhoz, hogy üdvözüljünk. Valójában újra meg újra meg kell hoznunk ezt a döntést. Minden nap. Bízom Isten ki nem érdemelt irgalmában. Az igazságom nem abból származik, amit teszek, hanem hit által Istentől kapom.

Most továbblépünk a 10. fejezetre, amelynek témája természetesen adódik: Megigazulás hit által vagy a törvény alapján. Pál azzal kezdi, hogy könyörög Izrael üdvösségéért. Nem szabad megfélemednünk arról, hogy bár nagyon izgalmas az, ami ma Izrael földjén történik és a sok prófécia, aminek beteljesülése folyamatban van, tartsunk szem előtt valamit, amire Izraelnek valóban szüksége van: az üdvösségre. Emellett a föld és minden más izgalmas kérdés azonnal érdektelenné válik. Pál tehát így folytatja: „*Testvéreim, én szívemből kívánom, és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözüljenek. Mert tanúskodom mellettük, hogy rajonganak az Istenért, de nem helyes ismeretek szerint.*” Ha ismeritek a zsidókat, akkor tudjátok, mennyire népszerűtlene lennétek közöttük ezzel a kijelentéssel. Nagyon nem akarják hallani azt, amit nem tudnak. Megérthetitek, hogy Pál miért volt **persona non grata** a szemükben. „*Az Isten igazságát ugyanis nem ismerték el, hanem a magukét igyekeztek érvényesíteni, és nem vetették alá magukat az Isten igazságának.*” Figyeljétek meg ezt a kifejezést, hogy „nem

vetették alá magukat”. Milyen problémára utal ez a kifejezés? Büszkeség, úgy van. De ne mutogassatok a zsidókra, ezt mondva: az ő problémájuk a büszkeség volt, mert valamennyiünk számára nagyon megalázó azt elismerni, hogy semmiféle követelésünk nem lehet Istennel szemben, csak annyit tehetek, hogy elfogadom ki nem érdemelt irgalmát és azt a tényt, hogy Jézus elfoglalta az én helyemet és meghalt a kereszten. Ez a probléma.

Most megérkeztünk egy nagyon fontos megállapításhoz, Róma 10., 4. vers. „*Mert Krisztus*” én jobban szeretem azt mondani, hogy Messiás, ebben az összefüggésben, „*a törvény vége minden hívő megigazulására.*” Ez a kijelentés minden hívőre vonatkozik, zsidóra és pogányra egyaránt, katolikusra és protestánsra, baptistára vagy metodistára, nincs semmi különbség. Ott, ahol ez a fordítás azt mondja, hogy a „törvény”, beillesztették az „a” határozott névelőt. Mert Krisztus a törvény vége minden hívő megigazulására. Ez alapvetően Mózes törvényére vonatkozik. A törvény. De Mózes törvénye nem egyéb, mint egy minta. Minden törvény mintája. Krisztus a törvény vége mint a megigazulás elérésének módja mindenkinek, aki hisz. Nagyon messzeható kijelentés. Ha hiszel Jézusban, akkor Krisztus kereszthalála véget vet a törvénynek mint a megigazulás eszközének. Megismétlem: minden vallásos ember elutasítja ezt a kijelentést. Valóban úgy gondolod, hogy semmit sem tehetünk? A válasz: egyáltalán semmit, csak annyit, hogy hiszünk és bízunk Istenben. Az ő irgalmára kell támaszkodnunk.

Most néhány percet szeretnék rászánni ennek a kijelentésnek a mérlegelésére, mert rendkívül fontos, és egyre fontosabbá válik, amint egyre több zsidó ember fordul a Messiás felé. Nem tudom, mennyire vagytok ezzel tisztában, de hónapról hónapra növekszik azoknak a zsidóknak a száma, akik elfogadják Jézust mint Messiást. Nemcsak az Egyesült Államokban, hanem Izraelben is. És bár ez a mozgalom nem túl nagy, mégis jelentős. Felmerülnek bizonyos kérdések, amelyekkel a Római levél foglalkozik, részben ebben a szakaszban, részben pedig a következő szakaszban. Vannak, akik azt állítják, hogy Krisztus a törvény célja, de nem a vége, a „vége” szó fordítása miatt. Azt hiszem, megtaláltam az itt használt szó jelentését, mert ez a legjobb útmutató a jelentéséhez. Elmondom ennek a kis kutatásnak az eredményeit. Az a görög szó, ami itt érdekel minket, a „telasz”, és mindösszesen 37 helyen fordul elő az Újszövetségben. Alig 11 helyen szerepel olyan értelemben, hogy valaminek a vége, célként csak három helyen fordul elő, végül pedig úgy mint célja és vége valaminek, 23 helyen szerepel. Tehát a 37 előfordulásból alig háromszor használják „cél” értelemben, ami kevesebb mint 8 százalék. Más szavakkal, és újból eljutottunk ehhez az alapelvhez. Ha csak célnak akarod fordítani, akkor nagyon erős objektív, külső indokokkal kell rendelkezned, mert ez nem a szó megszokott normál fordítása. Valójában, ebben az esetben, én, személyesen azt hiszem, hogy mindkét jelentés érvényes. Krisztus, a Messiás, a törvénynek mint a megigazulás eszközének célja és vége egyben. Az egész törvény Jézusra mutat előre. Ő az egyetlen, aki tökéletesen be tudta tölteni a törvényt. Benne tökéletesen beteljesült a törvény, és benne teljesültek a törvény követelése. Mi tehát mentesek lehetünk ezektől a követelményektől, az ő helyettesítő áldozati halálán keresztül, amelyet az érdekünkben bemutatott.

Ennek ellenére rendkívül fontos azt megértenünk, hogy a törvény csak ebben a konkrét kérdésben ért véget. Szeretném nektek felsorolni a törvény hét további célját, amely továbbra is érvényes ránk nézve. Ezt feltétlenül meg kell értenünk. Szeretnék végigmenni a vázlaton, ha akarjátok, kövessétek velem együtt. Először is, a törvény, héberül tóra, különleges módon kijelenti Isten igazságát, szentségét, bölcsességét és jogosságát. Ez egy egészen különleges kijelentés, semmivel sem lehet összehasonlítani. És nagyon érdekes, hogy amikor a szentségről akarok tanítani, akkor mindig Mózes sátránál találok magam. Számomra Mózes sátra a legnagyobb kihívást jelentő, legkényszerítőbb felszólítás a szentségre. Nem tudok erről

többet beszélni, javaslom, hogy vegyétek meg azt a kazettát, amelyen erről tanítok, most csak megemlítem. Különleges, nincs a világon semmi, ami tartalmazná ugyanezt a kihívást a szentségre, a megigazulásra és a jogosságra, mint a törvény. Másodszor, a törvény meghatározza az ember legalapvetőbb problémáját, ami a bűn. A törvény nélkül nem ismernénk a bűnt. A Róma 3:20 ezt mondja: *a törvény által ismerjük a bűnt*. És a Róma 7:7 ezt mondja: *Ha nem ismerném a törvényt, a bűnt sem ismerném*. Amikor valaki elmegy az orvoshoz, akkor az orvosnak nem az az első dolga, hogy elővegyen és átadjon valami tablettát. Először megnézi a beteg torkát, elvégez mindenféle laboratóriumi vizsgálatot, hogy megtudja, mi is a probléma. Csak akkor kezd neki a gyógyításnak, ha már ismeri a betegséget. Ugyanez igaz arra is, ahogyan Isten az emberiséggel foglalkozik. Először is meg kell tudnunk, mi is az alapvető problémánk. A válasz: a bűn. De kizárólag a törvény tudja megfelelő módon azonosítani a problémát. Csak akkor értjük meg, hogy a mi problémánk a bűn, ha szembetaláljuk magunkat a törvénnyel. Filozófiai tanulmányaim alapján azt mondhatom, hogy sok filozófus megpróbálta elemezni az ember problémáját, hogy megtalálja a megoldást, de az ige kijelentésén kívül soha senki nem jutott el oda, hogy diagnosztizálja a bűnt. A diagnózis egyetlen forrása az írás.

Harmadszor, a törvény leleplezi, hogy az ember nem képes megmenteni saját magát. A Római levél 7. részének végén, amely kizárólag a törvénnyel foglalkozik, Pál felkiált: *„En nyomorult ember! Ki fog engem megszabadítani?”* Eljutott annak felismerésére, hogy nem tudja megmenteni saját magát. Negyedszer, a törvény előre kijelentette és előrevetítette a Messiást. Nem egyszerűen diagnosztizálta a problémát, hanem megmutatta nekünk a megoldást is. A megoldás pedig nem bennünk van, hanem máshol. Jézusban, a Messiásban, az ő helyettesítő, kiegészítő halálában. A Lukács 24-ben, feltámadása után Jézus elmondta tanítványainak, hogy minden, ami meg van írva Mózes törvényében és a prófétáknál és a zsoltároknál, az benne teljesedett ki. Ő a törvény beteljesítője, őt vetíti előre Mózes törvénye. Minden órá mutat előre. Szeretem azt mondani, hogy minden áldozat a törvényben leleplez valamit Jézusról. Ötödször, a törvény egybezárván tartotta a zsidókat a Messiás számára. Azt hiszem, jobb ha megnézzük ezt az ígét a Galácia 3-ban, a 23. versben. Galácia 3:23. *„Mielőtt pedig eljött a hit, a törvény őrzött bennünket, vagyis a zsidókat, egybezárván az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.”* Tehát a törvény közel 15 évszázadon keresztül egybezárván tartotta a zsidókat az eljövendő evangélium kinyilatkoztatásáig. Ez akkor vált nagyon elevevé a számomra, amikor egy hatalmas gyülekezet előtt beszéltem, ahol körülbelül 2-3000 kínai volt jelen, Szingapúrban. Amint rájuk néztem, ezt gondoltam: nemigen lehet itt senki, akinek az ősei között nem voltak bálványimádók. Gyakran az apa vagy a nagyapa még bálványimádó volt. Aztán ezt gondoltam: Jézus soha nem jöhetett volna el a kínaiak közé, mert ha engedelmeskedik a szüleinek, akkor neki is imádnia kellett volna a bálványokat. Megdöbbszemem, amikor ezt megértettem, és erre gondoltam: Istennek sok idejébe telt, hogy létrehozzon egy olyan népet, akikre rábízhatta fiát, Jézust, aki helyes kapcsolatban áll a szüleivel, helyesen viszonyul a tekintélyhez és közben Istenhez is. Soha nem volt még egy ilyen nép az emberiség történelmében, amelyre nézve ez igaz lenne.

A következő: a törvény a jogszerű törvényhozás alapja sok nemzet számára, ide számítva Nagy-Britanniát és az Egyesült Államokat is. Csak egyetlen igevers Nehémiás imádságából, Nehémiás 9. rész. Nehémiás könyve, 9. rész, 13. vers. Így imádkozik Istenhez: *„És a Sinai-hegyre szálltál, szóltál hozzájuk az égből, és adtál nekik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket és parancsolatokat.”* Soha senki nem kínált fel ilyen törvényeket az emberiségnek. Alapvetően, általános megállapítás, hogy azok a népek, amelyek ilyen törvények szerint éltek, virágoztak, jómódban éltek. De azok a nemzetek, amelyek elutasítják ezeket a törvényeket, újból nagyon lecsúsztak. Sajnálatos módon ez elmondható az Egyesült

Államokról, Nagy-Britanniáról, a skandináv országokról és más nemzetekről is. Fel sem tudjuk mérni, milyen sok áldást hozott az emberiségre a törvényeknek az a mintája, amelyet Isten adott Mózesen keresztül. És végül, és bizonyos értelemben ez a legizgalmasabb, a törvény végtelenül sok témát nyújt az építő elmélkedéshez. Keressétek meg az 1. zsoltárt. 1. zsoltár. Hányan tudjátok kívülről az 1. zsoltárt? *„Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán...”* Én másik fordításhoz vagyok hozzászokva, ez egy kicsit zavaró a számomra. *„Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll és csúfolódók székében nem ül.”* Ez három tagadás, ezeket kell kerülni, ha áldott akarsz lenni. Nem szabad a gonoszok tanácsai szerint járni, bűnösök útján járni és csúfolódók székében ülni. Figyeljétek meg, hogy ez egy lassuló folyamat. Először van a járás, aztán az állás, végül az ülés. Ez arra utal, hogy nagy veszélyben vagy. *„Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal.”* Soha nem tudsz túl sok időt eltölteni azzal, hogy Isten kijelentésén elmélkedsz. De amikor az Úr törvényéről való gondolkodás valóban hatékonyá válik, akkor megismered a Messiást. Mert a törvényben valamilyen módon minden Jézusra mutat. Tehát foglaljuk ismét össze a törvénynek ezt a hét célját, amely továbbra is érvényes. Különleges módon kijelenti Isten igazságát, jogosságát, bölcsességét és szentségét. Diagnosztizálja az ember alapvető problémáját, a bűnt. Leleplezi, hogy az ember nem képes arra, hogy megmentse saját magát. Előrevetíti a Messiást. Összezárva tartotta a zsidókat a Messiás számára. Alapul szolgál igaz törvények meghozatalához sok nemzet számára, és végtelenül sok témát kínál az építő elmélkedéshez. És csak egyetlen szempontból nem elfogadható többé: már nem a törvényen keresztül kell elérni a megigazolást Isten előtt, mert Jézus kereszthalála félretolta a törvényt.

Most térjünk vissza a Római levél 10. részéhez, és nézzünk meg egy kontrasztot a törvénytől függő igazság és a hittől függő igazság között. Róma 10., 5-től 7-ig. *„Mózes ugyanis azt írja, hogy aki cselekszi a törvényből való igazságot, az az ember élni fog általa.”* Ha betartod az egész törvényt, teljes egészében, folyamatosan, akkor nincs szükséged semmiféle más igazságra. De az a helyzet, hogy ez soha senkinek nem sikerült. Tehát nem támaszkodhatunk a törvényre. Jakab azt mondja, hogy ha valaki egyetlen parancsolatot megszeg, akkor az egész törvény megszegésében bűnös. Nem lehet felbontani a törvényt kisebb részekre, és nem beszélhetünk így: ezt a részt betartom, de ezt nem, mert egyetlen, egységes rendszer. Vagy mindig betartod az egészet, vagy nem fogsz megigazolni általa. Aztán így folytatja: *„A hitből való igazság pedig így szól”*, itt Mózes 5. könyvéből idéz, de meglehetősen szabadon. *„Ne mondd a szívedben: Ki megy fel a mennybe? Azért, tudniillik, hogy Krisztust lehozza. Vagy: Ki megy le az alvilágba? Azért tudniillik, hogy Krisztust a halálból felhozza.”* Amit tehát Mózes mond és amit Pál idéz, a hitből való megigazulás nem valami olyasmitől függ, amit meg kell tenni, hanem olyan dologtól, ami már megtörtént. Nem kell felmenned a mennybe, és nem kell leereszkedned a Hádészba. Krisztus lejött a mennyből, lement a pokolba, elvégezte az engesztelést, mindent elrendezett, neked már nem kell megtenned. És nem is kell mindezt megismételni. Aztán Pál folytatja: Akkor tehát hogyan nyerhetjük el ezt az igazságot a hit alapján? Most következik az Újszövetség egyik legfontosabb igeszakasza. Amint már mondtam, nevetséges dolog ezt a három fejezetet kitérésnek nevezni, amikor a hit általi igazság elnyerésének kulcsa pontosan a középső fejezet közepén található. Mi tehát az üzenet. A 8. versből. *„Közel van hozzád az ige, a te szívedben és a te szívedben, mégpedig a hit ígéje, amelyet mi hirdetünk.”* Ez a megigazulás tehát egy ígén keresztül érkezik, az evangélium ígén keresztül, az evangélium üzenetén keresztül. Ez az egyetlen kulcs, amely megnyitja előtted a hit általi megigazulás ajtaját. Csak gondolatok bele, mennyire fontos ez. Mindaddig, amíg nem hirdetik ezt az üzenetet, még azok az emberek sem igazulhatnak meg, akik vágyakoznak erre. Súlyos kötelezettség nehezedik ránk: hirdetnünk kell a megigazulás útját

az emberiségnek. Nem elég leülni a templomban vasárnap délelőtt, elénekelni a himnuszokat. Ezzel nem tudjuk teljesíteni feladatunkat az emberiség felé.

„Hanem mit mond? Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben, mégpedig a hit igéje, amelyet mi hirdetünk.” Figyeljétek meg, hogy a hit általi megigazulás elérésében az emberi személyiség két részének kell részt vennie. A szájnak és a szívnek. Ebben a három versben Pál mindegyiket háromszor használja. Az első két alkalommal első a száj és aztán jön a szív. Az utolsó alkalommal először jön a szív, és csak aztán a száj. Azt hiszem, ez nagyon fontos. Nem igazán könnyű tudni, mi van a szívünkben. Kizárólag az Úr ismeri a szívünket. Ha azt akarod, hogy valami ott legyen a szívedben, hogyan tudod azt megszerezni? Úgy, hogy kimondod a száddal. Ismételve. Lehet, hogy úgy látod, hogy nem történik semmi, de egy idő múlva megtörténik. Ez nagyon érdekes, mert angolul úgy mondjuk, hogy „megtanulni szívből”. A héber azt mondja, hogy „megtanulni szájjal”. Hogyan tudod megtanulni „szívből”? Úgy, hogy ismételve a száddal ugyanazokat a kifejezéseket, újra meg újra, amíg be nem jut, hova? A szívedbe. Akkor már nem kell erőfeszítéseket tenned. Ezért olyan fontos igeverseket megjegyezni. Mert amikor már megjegyezted, akkor nem kell erőfeszítéseket tenned. Ruth és én körülbelül 50 igeszakaszt memorizáltunk, és már semmi erőfeszítést nem kellene tennünk, ha felhívnám magam mellé és elmondanánk, mert olyan gyakran elismételtük, hogy ott van a szívünkben. Ha tehát elhiszed a Bibliát és elfogadod az üzenetet, akkor úgy tudod a szívedbe zárni, hogy kimondod a száddal. Értitek? Ez egy nagyon fontos kulcs. Olvassuk el ezeket a szavakat. 9. vers. *„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.”* A legtisztább kijelentés, egyetlen igeversben az üdvösségről. Megvallod a száddal, hogy Jézus az Úr, a szívedben elhiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból. Ez viszont azt jelenti, hogy ha nem hiszel a feltámasztásban, akkor nem üdvözülhetsz. Ezt az előző alkalommal mondtam.

Aztán a harmadik alkalommal Pál megváltoztatja a sorrendet. Mert szívvel hiszünk, ami megigazulást eredményez, és a szájunkkal vallást teszünk, aminek az eredménye az üdvösség. Ismernünk kell a „megvallani” szó jelentését. Az angol szó egy latin szóból ered, ami ezt jelenti: ugyanazt mondani, és a görög szövegben is ugyanez a jelentés szerepel. Ugyanazt mondani. Tehát a „megvallás” a Bibliában hívő keresztények számára azt jelenti, hogy ugyanazt mondjuk a szánkkal, mint amit Isten mondott az igében. Nem szabad semmit hozzátenni ehhez, és nem is szabad elvenni belőle. Nem fogod azonnal elhinni. Jézus saját maga elhordozta a mi gyengeségeinket és a betegségeinket. Az ő sebeiben meggyógyultunk. Talán ezt mondod: de én beteg vagyok. Nos, ez igaz, ha pontos akarsz lenni, akkor valóban beteg vagy, de az ige nem ezt mondja. Tehát el kell döntened, hogy melyik oldalra állsz: az ige, vagy a tünetek oldalára. Ez nem egy gyors és könnyű döntés, hanem ezt ki kell dolgozni. Érted? Az a helyzet, hogy van itt egy testvér, akinek van egy csodálatos bizonyágtétele, egy bizonyos betegségből meggyógyult, megállapították, hogy akut cukorbetegségben szenved. Nem azért említettem ezt meg, hogy mondja el a bizonyágtételét, csak megláttam, de egyszerűen ezt mondta az orvosnak: doktor úr, én ezt nem fogadom el. Az ő sebeiben én meggyógyultam. Ma teljesen mentes a cukorbetegségtől. Ez egy drámai példa. De ez nem valamiféle rendszer, amelyet működésbe hozhatsz, hanem a szívedből kell jönnie. Értitek? El kell hinned a szívedben. Nem elég csak az elméddel elfogadnod. Ennél sokkal több az, ha a szívedben fogadod el. Hogyan jut be a szívedbe? A szádon keresztül. Értitek, miről beszélek? Két dolgot kell megtenni. A száddal vallj meg, hogy Jézus az Úr, hidd el a szívedben, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból. Ez az üdvösség alapvető követelménye. Ha nem vagy biztos abban, hogy elhitted, de őszinte vagy, és hiszed, hogy a Biblia Isten igéje, akkor csak mondjad kitartóan a száddal.

Ránézek a feleségemre. Itt van előttem. Ezt tettük három éven keresztül. Nagyon sok megvallást kellett tennünk. De kitartóak voltunk. Nem adtuk fel. És ez valóban működik. Működik. Nem volt könnyű. Senki sem állította, hogy ez könnyű. De ez Isten útja. Nem cserélhetjük fel valami más útra. Most nemcsak a betegségből való gyógyulásról beszélek, mert az „üdvösség” szó a Bibliában mindent felölel, amit Jézus kereszthalála megszerzett a számunkra. Ha elkezdek beszélni a gyógyulásról, nem tudom abbahagyni, úgyhogy kényszerítem magam, hogy visszatérjek a témánkhoz.

Folytassuk a Római levél 10. részét. Pál azzal folytatja, hogy rámutat, a 11. versről kezdve, hogy az üdvösségnek ez a terve mindenki előtt nyitva áll. Nem korlátozódik a zsidókra, hanem mindenkinek elérhető. *„Az Írás is így szól: aki hisz őbenne, meg nem szégyenül.”* Ez Ézsaiás 28:16. *„Mert nincs különbség zsidó és görög között”* ebből a szempontból, mert mindenki bűnös, és Isten mindenkinek a számára ugyanarról a gyógymódról gondoskodott. *„Mert mindenkinek ugyanaz az Úra, és ő bőkezű mindenkire, aki segítségül hívja”.* Aztán a 13. vers: *„Amint meg van írva: Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.”* Tehát hiszel a szívedben, vallást teszel a száddal, segítségül hívod az Úr nevét, és ez mindenkinél működik. Olyan csodálatos élmény olyan emberekkel foglalkozni, akiknek nincs vallásos múltja. Illetve nincs keresztény múltja. A lehető legegyszerűbben kifejtem ezt nekik, és működik. Nincs templom, nem énekelünk himnuszokat, csak megalapozzuk ezt a tényt: ha szívedben hiszel és megvallod a száddal, ha segítségül hívod az Úr nevét, akkor üdvözülsz. Sok millió ember nyert már üdvösséget ilyen módon. Ez nem valami elvont elmélet, hanem egy működő gyakorlat. Minden máshoz hasonlóan, amit Isten mond, működik.

Most megérkeztünk az egyik kedvenc igeversemhez. Róma 10:17. Most kihagyom a 16. verset, majd később visszatérek rá. *„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.”* Vagy Isten beszéde által, mindegyik lehetséges. Tehát ha nincs hited, akkor megszerezheted. Ez itt a bátorítás helye. A katonai szolgálatom során egy évet töltöttem el egy katonai kórházban Egyiptomban. Senkinek sem ajánlom, hogy Egyiptomot válassza, ha kórházba kell mennie, olyanok ott a körülmények. Úgy kellett megismernem az Urat és megkeresztelkednem Szent Szellemmel, hogy annak semmiféle vallási kapcsolata nem volt a helyzetemmel. Nap nap után úgy feküdtem le az ágyamra, hogy ezt mondtam magamnak: tudom, hogy ha lenne hitem, Isten meggyógyítana. De utána mindig ezt mondtam: de nekem nincs hitem. Amikor ezt mondtam, egy hosszú, sötét völgybe kerültem. De egy napon rám ragyogott a csodálatos világosság ebben a sötétségben. Tudjátok, honnan jött? Róma 10:17. *A hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.* Ha nincs hited, akkor megszerezheted. Figyelj. A hit jön, a hit jön, a hit jön, nem kell kétségbeesésben maradnod, és ezt mondanod: nekem nincs hitem. A hitet meg lehet szerezni. Ezt ki akarom fejteni, mert nagyon fontos. A hit hallásból van, a rhéma hallásából, Isten hirdetett igéjének hallásából. Nem a hit az első lépcsőfok, hanem a hallás. Ha prédikálnak, akkor hallhatod az igét, és az ige hallgatásából származik a hit. A szolgálatom korábbi szakaszából van erre egy eleven szemléltetés. Talán nem mindenki így képzelel el, de én régen utcai prédikátor voltam Londonban, nyolc éven keresztül prédikáltam London utcáin. Nagyon megszoktam a szabad téri prédikálást, így nagyon jól meg lehet tanulni prédikálni, mert ott nincsenek jegyzeteid, nincs Konkordanciád, és valószínűleg nagyon sok ellenkezéssel találkozol, amiből kiderül, pontosan mi is van a tarsolyodban, és semmi másra nem támaszkodhatsz.

A lényeg az hogy egy este éppen prédikáltam, és elég nagy tömeg összegyűlt, talán százan is lehettek, gyönyörű nyári este volt Londonban, és elsétált mellettünk egy fiatalember, látszott, hogy nagyon ráérős, csak sétálgatott, nagy lekezelést láttam az arcán: ugyan miről beszél ez az ember, de megállt, és elkezdett figyelni. 10-15 percen keresztül, amíg beszéltem,

folyamatosan figyeltem az arcát. Fokozatosan eltűnt róla a vigyorgás, és a helyét mély érdeklődés váltotta fel a szemében. Amikor befejeztem, elmondtam azt, amit gyakran el szoktam mondani: Ha van itt valaki, aki szeretne üdvösséget nyerni, akkor én most hangosan elmondok egy imát, mondatról mondatra, és ti elmondhatjátok utánam ugyanazt az imát a szívetekben, és ha komolyan gondoljátok, akkor üdvösséget nyertek. Tehát elmondtam egy egyszerű imát, amelyben üdvösséget kértem, és amikor felnéztem, láttam, hogy a fiatalember arca teljesen megváltozott. Odamentem hozzá, és ezt kérdeztem: Ugye, te elmondtad ezt az imát? Ő így felelt: Igen, elmondtam. Ez nagyon erőteljes szemléltetés volt a számomra, mert 15 perccel korábban csak arra sétált, teljesen hitetlenül, de megállt, hogy meghallgasson, és ebből kialakult benne a hit, és üdvösséget nyerhetett. Sok kereszténnyel az a probléma, hogy nem szánja rá az időt a hallgatásra. Kinyitjuk a Bibliát, elolvassuk egy fejezetet, becsukjuk a Bibliát és elmegyünk dolgozni, vagy a konyhába, vagy máshova. Időre van szükség a hit kialakulásához. El kell időznöd a Biblia mellett. Azt nem nekem kell megmondanom, honnan veszed el az időt. De hadd mondjam el, hogy azok, akik ezt nagyon fontosnak tartják, megtalálják rá az időt. Ha fontosnak tartod, akkor lesz rá időd.

Tehát ez a lényeg. Ha van hited, akkor megfelelsz az üdvösség feltételeinek. Segítségül hívhatod az Úr nevét és megmenekülsz. Utána Pál visszatér egy olyan kérdéshez, ami súlyos probléma volt a számára. Azzal küszködik, hogy „miért nem hisz az én zsidó népem”? Egy pillanatra visszatérünk erre a kérdésre. Visszalépünk a Róma 10:16-ra. „*Csak hogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak*”. Azt hiszem, meg kell néznünk a 15. verset. Mert idéz Ézsaiástól egy gyönyörű szakaszt: „*Milyen kedves azoknak a jövelele, akik jó hírt hoznak*”. Ez a hírnököknek a képe, akik az evangéliumot hirdetik. Aztán ezt mondja: „*Csak hogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak, mert Ézsaiás ezt mondja: Uram, ki hitt a mi beszédünknek?*” Tudjátok, honnan származik ez az idézet? Ez Ézsaiás 53. rész 1. verse. Ez a fejezet a legteljesebb prófétai leleplezése Jézus engesztelő áldozatának. De van benne egy figyelmeztetés. Nem fog mindenki hinni. Értitek? Nem az a probléma, hogy Isten nem gondoskodott a megoldásról. Az a probléma, ha nem fogadjuk el hittel. Pál ezzel a kérdéssel küszködik: Miért nem hisznek az én zsidó testvéreim? Hiszen ott van az írásokban, Ézsaiás figyelmeztetett minket. Ki hitt a mi beszámolóknak? Nem mindenki. Aztán így folytatja, most elolvasom a 16., nem, a 18. verset, kihagyom a 17. verset, azzal már foglalkoztunk. „*Kérdem: talán nem hallották? Sőt, nagyon is.*” Nem az a probléma, hogy nem hallották. Aztán idézi a 19. zsoltárt, ami a Nap, a Hold és a csillagok bizonyágtétele, de alkalmazza az evangélium üzenetére. „*Az egész földre elhatott az ő hangjuk, és a földkerekség széléig az ő beszédük.*” Tehát ezt mondja: hirdették az evangéliumot, amikor Jézus elküldte tanítványait és ezt mondta nekik: *Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.* Attól kezdve hirdetik az evangéliumot. Jézus az egész világra elküldte az ő beszédét. Ez azt is jelenti, hogy nekünk el kell fogadnunk ezt a beszédet. De Jézus elküldte az ő beszédét. Mielőtt Jézus elküldte az ő beszédét, senki sem volt felhatalmazva arra, hogy elmenjen és hirdesse. De Pál ezt mondja: az ige ma már el van küldve. Aztán ezt mondja a 19. versben: „*De tovább kérdem: Izrael talán nem értette meg?*” Aztán válaszol a saját kérdésére, és ezt mondja: Ellenkezőleg, Mózes, aki igazán nagy tekintély volt, figyelmeztetett minket. Idéz az 5Mózes 30. részből, nem, elnézést, 5Mózes 32, köszönöm. Nem kell megkeresnetek, felolvasom az idézetet. Mózes ezt mondja Izraelnek. „*Titeket egy olyan népre teszek féltékennyé, amely nem az én népem, értetlen népre haragítalak meg titeket.*” Jó kérdés, hogy ki ez a bolond nép. Hát te meg én. A pogányok. Mi ostoba nép vagyunk Izraellel összehasonlítva. Mert Izraelnek 15 évszázada volt arra, hogy megismerje Isten utasításait. Isten elkülönítette őket. De Isten... mit is fog tenni? Felmérgesíti a zsidókat azzal, hogy elfogad egy olyan népet, akiket a zsidók elutasítottak.

Szembe kell néznünk ezzel a ténnyel. A héber nyelvben még ma is a más népekre vonatkozó kifejezés, a „gój”, a megvetés szava. A „gój” a pogány nemzetekre vonatkozik. Tehát Isten vette az értelmetlen pogányokat, hogy felingerelje a vallásos és okos zsidókat. És figyelmeztette őket, hogy ezt fogja tenni. De az 5Mózes 32-ben Mózes azt mondja: *Féltékenységre ingereltek engem olyan tárgyakkal, amelyek nem istenek, hanem bálványok. Én is féltékennyé teszem őket olyan néppel, amely nem az én népem.* Meg kell értenetek két héber szót, az egyik az „án”, a másik a „gój”. Az „án” népet jelent, a „gój” nemzetet. Az „án” egy olyan nép, amely szövetségben áll Istennel. Csak egy „án” volt a világon az evangéliumig: Izrael. Ma mi is olyan nép vagyunk, akik szövetségi kapcsolatban állunk Istennel. Nem az amerikaiak, nem a britek, hanem Jézus Krisztus egyháza. Mi már nép vagyunk. Istennek az volt a célja, hogy féltékenységre ingerelje a zsidókat. Számomra tragikus, hogy az egyház az elmúlt évszázadok alatt vajmi keveset tett azért, hogy féltékennyé tegye a zsidókat. Van egy barátom, Larry, sokan jól ismeritek, egy hete együtt szolgáltunk. A könyvében elmondja az élettörténetét, elmondta, hogy dolgozott egy nagyon intelligens és befolyásos zsidónak, aki Washingtonban a légierőnél rendkívül magas beosztásban dolgozott. Larry lelkesen bizonyoságot tett neki, és ez az ember nem utasította vissza a bizonyoságtételt. Ez az ember azt mondta, hogy ha találok valamit a kereszténységben, ami jobb, mint ami nekem zsidóként rendelkezésemre áll, akkor elfogadom. Nagyon sok zsidó embernek ilyen a hozzáállása. Őszintén, ha te most zsidó lennél, és kívülről szemlélnéd a kereszténységet, ahogy azt a média bemutatja, vagy néhány ember életében látható, te mit választanál? A zsidók alapvetően gondosabban követik a vallásukat, mint az egyház. Ezt a feleségem tapasztalatai alapján ismertem meg. Nem lenne helyes most belemenni ennek a részleteibe, de megtért a júdaizmusba, és több mint húsz éven keresztül gyakorolta a zsidó vallást. Amikor a házassága felbomlott és a családja szétesett, az egész zsinagóga ellene fordult. Nem hittek neki. Hányszor megtörténik ez a keresztény gyülekezetekben is. Ez egy nagy kihívás. Pál azt mondta, hogy féltékennyé kell tennünk a zsidókat. Tudjátok, én nem vagyok zsidó, de a zsidók azt mondják, hogy ha látnák ezt működni, akkor kellene nekik. Mutassátok meg nekünk, hogy ez működik, különben nem kell. Ha pedig nem kell, akkor felejthető.

Továbbra is azzal a kérdéssel foglalkozunk: hogy lehet az, hogy Izrael nem hitt? És Pál mindig a Bibliához fordul a válaszáért, csak a prófétáknál keresi a megoldást. Ezért a 20. versben Ézsaiás 55. részét idézi: *„Megtaláltak azok, akik engem nem kerestek, megjelentem azoknak, akik nem kérdezősködtek utánam.”* Kik voltak azok, akik nem kérdezősködtek, akik nem kerestek? A pogányok. Úgy van. *„Izraelről viszont így szól: Egész nap kitártam karjaimat az engedetlen és ellenszegülő nép felé.”* Pál ezt mondja, és szerintem valójában zsidó testvéreire gondolt, ezt mondja: Kaptunk figyelmeztetést. Nem mondhatjuk, hogy ez soha nem történt meg velünk, mert a saját prófétáink elmondták, a saját Mózesünk mondta, hogy Isten féltékennyé tesz minket olyan népre, amely igazából nem is nép. Olyan népre, amely nem is azonos szinten van velünk szellemi értelemben, sőt még intellektuális értelemben sem. Aztán Ézsaiáson keresztül az Úr ezt mondta: *Kitártam karomat felétek, egész nap, de ti nem engedelmesskedtetek. De megtaláltak engem olyan emberek, akik még csak nem is kerestek.* Tehát foglaljuk össze a hit általi megigazulás és a törvény általi megigazulás közötti különbséget. A törvény általi megigazulás különféle cselekedetektől, szabályok betartásából áll, minden szabályt betartok, tehát igaz vagyok. Pál a Római levélben korábban ezt mondja, már elolvastuk: A dicsekedés ki van rekesztve, mert a törvény kudarcot vallott. Mit jelent ez? Hogy ha te a törvény betartása által igaz ember vagy, akkor van mivel dicsekedned. És mi készíttet téged dicsekedésre? Egyetlen egyszerű szóban? Büszkeség, ez a problémák gyökere. A büszkeség. Hadd kérdezzek valamit. Mi volt az első bűn a világegyetem történetében? A büszkeség, úgy van. Amikor az ördög eljön, hogy megkísértsen minket, nem tehet többet annál, mint hogy ránk szabadítja azt a katasztrófát, ami őt is érte.

Mindig ez a célja. Mi az, ami létrehozza az emberben a büszkeséget? Sok lehetséges válasz elképzelhető. De elmondom, amit én hiszek. A vallás a büszkeség egyik legfontosabb forrása. Soha nem hittem, hogy a kommunizmus túl hosszú ideig rabságban tarthatja az oroszokat, mert ismertem az orosz emberek lelkét. Higgyétek el, testvéreim, hogy ami a kommunizmus helyét elfoglalta, az sokkal veszélyesebb. A vallás. A törvénykezés. Én, személyesen úgy vélem, hogy kaptunk egy rövid időszakot a kommunizmus és egy vallásos rendszer feltámadása között, amely sokkal inkább képes rabigába hajtani az embert, mint a kommunizmus. Az ördög minden eszközt felhasznál, a kommunizmust is, de nem ez a legfontosabb fegyvere. A legfontosabb fegyvere a vallásosság, mert ez az emberi büszkeségre hivatkozik. Értitek? Még azt is szoktam mondani, hogy ha valaki valaha is beleesik a megtévesztés vagy a tévtanítás csapdájába, a probléma gyökere mindig a büszkeség. Az egyetlen dolog, amely megnyitja az ajtót a megtévesztés előtt a hívőben, a büszkeség. Azt fogjátok tapasztalni, hogy szinte minden tévtanítás a büszkeségre apellál. Ha csatlakozol ehhez a csoporthoz, akkor szellemibb leszel. Ez a legjobb csoport. Mi minden választ ismerünk. Csatlakozz hozzánk és igaz leszel. Nekem az a véleményem, hogy ha csatlakozol hozzájuk, akkor egy dologban biztos lehetsz: tévedsz.

Szinte minden kultusznak ez a mozgatórugója. Mi vagyunk az igaz emberek. Mi jobbak vagyunk, több ismerettel rendelkezünk, magasabb kijelentéseink vannak, de ugyanez a jelenség hatja át az egyházat is. Nekünk ez és ez a doktrínánk, ezért igazabbak vagyunk, mint mások, akiknek más doktrínáik vannak. Az egyetlen megoldás az alázat. Meg kell aláznunk magunkat. Az alázat és a hit együtt jár. A büszkeség és a hitetlenség is együtt jár. Isten módszere, a hit általi üdvösség, elvág minden büszkeséget, és nem hagy nekünk semmit, amire büszkék lehetnénk. Csak egy valami marad meg nekünk Pál szerint: a kereszt.

Lépünk tovább a Római levél 11. részére, amire már nem sok időnk maradt. De itt Pál felveti azt a döntő kérdést, ami még ma is rendkívül fontos kérdés maradt a mai egyházban. Róma 11:1. *„Azt kérdem tehát: elvetette Isten az ő népét?”* A görög nyelvben van a kérdezésnek egy olyan formája, amely a „nem” választ várja. Pál itt a kérdésnek ezt a formáját alkalmazza. Isten nem vetette el az ő népét, ugye? És a „nem” válasza számít. *„Szó sincs róla.”* Amikor a Római levél 1. részével foglalkoztunk, emlékeztek, milyen fordítást javasoltam? *Távol legyen.* Még eljátszani sem szabad ezzel a gondolattal. Vesszen el az a gondolat, hogy Isten elvetette az ő népét. *„Hiszen én is izraelita vagyok. Ábrahám utóda, Benjámín törzséből.”* Tehát Pál ezt mondja: Én vagyok a bizonyíték arra, hogy Isten nem vetette el az egész zsidó népet. *„Isten nem vetette el az ő népét, amelyet előre ismert.”* Értitek? Újra meg újra visszajutunk ehhez a döntő jelentőségű tényezőhöz: azok Isten népe, akiket Isten kiválasztott és előre ismert.

Nem hiszem, hogy Isten bármikor is valami meglepetéssel találkozik. Ránk sok meglepetés vár az örökkévalóságban. *„Testvérem nem számítottam arra, hogy itt látalak. Nem a megfelelő doktrínát vallottad, nem a megfelelő csoporthoz tartoztál, nem tudom, hogy sikerült ide bejutnod.”* De a legmegdöbbentőbb meglepetés mégis az, ha valaki nem jut el oda. Az a személyes véleményem, hogy Isten megszámlolta a kiválasztottakat. Pontosan tudja, hány helyet kell készíteni az asztal mellett a Bárány menyegzői vacsoráján. És minden hely mellett lesz egy névtábla. Csak annyit kell tenned, hogy addig keresgélj, amíg meg nem találod a helyedet, ami már ki van jelölve. Isten nem utasította el az ő népét, akiket előre ismert. Aztán visszatér Izrael történetének ahhoz a szakaszához, amikor Illés volt a legnagyobb próféta. Illés megvádolja Izraelt Isten előtt. A régi King James azt mondja, hogy közbenjárt Izrael ellen. Ez mindig megfogott engem. Itt van Isten prófétája, aki közbenjár a saját népe ellen. Szerintem ez Illésnek egy gyenge pillanatában történt, nem hiszem, hogy bármikor is közben kellene

járnunk Isten népe ellen. Persze, megértem, gyakran nekem is kedvem lenne ezt tenni, de szerintem ez egy gyengeség, aminek soha nem szabad engednünk. Mit mond Illés. „*Uram, prófétáidat megölték, oltáraidat lerombolták, én maradtam egyedül, de nekem is az életemre törnek.*” El kellett mennie egészen a Sinai-hegyig, vissza a törvényadás helyéig, és személyesen találkoznia kellett az Úrral. Emlékeztek, ez egy drámai találkozás volt. Az Úr nem volt a hegyen, aztán jött egy szél, ami felforgatta a sziklákat, de az Úr nem volt a szélben. Aztán földrengés lett, de az Úr nem volt a földrengésben. Aztán tűz jött, de az Úr nem volt a tűzben. De aztán megszólalt egy halk, szelíd hang. Az egyik fordítás szerint egy gyengéd fúvás hangja. És ez sokkal hatásosabb, sokkal inkább tekintély parancsoló volt, mint a szél, a földrengés és a tűz. Ez volt Isten hangja.

Tudjátok, amikor meghalljuk Isten hangját, akkor nem kell kiáltásra számítanunk. Persze ő képes kiáltani. De amikor meghallod Isten hangját, a legrágább élményed lesz meghallani ezt a halk, tekintélyt parancsoló hangot, amely elmondja neked a valóságot. Az Úr helyreigazította Illést, és azt mondta: a számadataid tévesek. Mit válaszolt neki Isten? „*Meghagytam magamnak hétezer férfit, akik nem hajtottak térket a Baálnak.*” Figyeljétek meg, hogy a hangsúly ismét Isten kegyelmén van. Meghagytam magamnak. Nem ők tartották meg magukat. Én tartottam meg őket. Ők az én megőrzött maradékom.

Aztán Pál így folytatja: „*Így tehát most is van maradék Isten kegyelmének kiválasztása szerint.*” Itt ez áll, de a szó szerinti fordítás ezt mondja: a kegyelmi kiválasztás szerint. Visszajutottunk tehát ehhez a témához: a kegyelem határozza meg Isten szuverén kiválasztását, és Isten kiválasztása határozza meg, ki tartozik az ő népéhez. És Isten fenntartott magának egy maradékot, Izraelben és az egyházban egyaránt. El tudjátok ezt fogadni? Hiszem, hogy ugyanazok az alapelvek vonatkoznak mindkét csoportra. Ezért tanulmányozzuk Izrael sorsát. Mert ránk is ugyanazok az alapelvek vonatkoznak. Az Úr segítségével a következő alkalmon befejezzük a Római levél 11. részének tanulmányozását. Az Úr segítsen nekünk.

További tanulmányozás céljából javasoljuk még a „Felszabadító igazság Izrael és az egyház számára” és az „Utolsó szó a Közel-Kelet számára” című tanításokat. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.